

Flyangrep. Natt til fredag rettet britiske bombefly kraftige angrep mot Essen. De fløy over målet i ti formasjoner og kastet 1000 tonn bomber på 50 minutter. Kvelden før ble Zeiss-fabrikken og Scholl-glassverkene i Jena angrepet av Mosquito-fly. I dagslys fredag ble mål ved Zeebrügge i Nederland bombet. Lørdag senket britiske marinefly 6 fiendtlige R-båter utenfor Cherbourg-halvøya, 3 andre ble ødelagt. R-båtene benyttet både som torpedobåter og til minesveiping. I natt rettet store styrker britiske bombefly kraftige, konsentrerte angrep mot Wuppertal i Ruhrdistriktet. Wuppertal, 25 km Ø for Dortmund, er et viktig industricentrum som bl.a. produserer ull, bomull, lær og gummivarer. Også IGFarben-kjemiske fabrikker og Jägers kuldelager-fabrikker ligger her. - Samtidig angrep den største styrke amerikanske tunge bombefly som hittil har vært over Tyskland eller tyskokkupert område 3 viktige ubåtcentra i Frankrike: La Pallice, St. Nazaire og Rennes (fordelingsstasjon). Tidligere på dagen angrep britiske bombe- og jagerfly Cannes i Nordfrankrike. Fra alle de her nevnte operasjoner og andre tokt over vestfronten savnes 74 allierte fly. Ved et enkelt angrep mot Wilhelmshafen forrige fredag skjøt amerikanske bombefly ned 74 tyske jagere. - Eden uttalte fredag at bombingene av Tyskland og Italia vil fortsette uten hensyn fra noe hold om at bombingene bør opphøre. Sjøfen for det amerikanske informasjonskontor, Davies, gjentok igår disse forsikringer, og sa det er påfallende at Spania aldri foreslo at bombingene burde innstilles av hensyn til repressaliene den gang tyskerne bombet Warszawa, Rotterdam, Beograd eller London. - Fra amerikansk hold ble det også opplyst at den allierte flyproduksjon nu er tre ganger så stor som den tyske. Men bare om en kunne ha 2000 fly over Tyskland hver natt, ville det kunne bety en rask slutt på krigen.

Middelhavsområdet. 100 flygende festninger angrep Livorno iforgårs. De var uten eskorte og kom tilbake uten å ha lidt noe tap. Fulltreffere ble oppnådd på oljeraffinerier og tre skip på havnen. Under dette og andre angrep gikk bare to allierte fly tapt, mens 23 fiendtlige fly ble ødelagt. - Flyoffensiven mot mål på Sicilia, Sardinia og Pantelleria fortsetter med uforminset kraft. Ingen fly savnes etter bombing av dokker og jernbaneanlegg på de italienske øyer igår. - 50 amerikanske Liberator-fly har angrepet Foggia; 130 km Ø for Napoli. En gresk ubåt har senket to forsyningskip utenfor Kreta. Det britiske admiralitet opplyser at 5 akseubåter i Middelhavet og Atlanteren de siste ti dager. Tysk radio erklarte igår at tallet på senket alliert tonnasje nødvendigvis må variere fra tid til annen. - I Roma er det kommet nye bestemmelser for å skjerpe disiplinen innen det fascistiske parti. Medlemmer som ikke har politisk mot til å gå med partimerket, blir ekskludert. Alle tidligere æresmedlemmer av partiet er utstøtt, nye æresmedlemmer kan bare foreldre til store helter bli, feruten sårede soldater som har utvist særlig tapperhet og mødre med minst syv barn! - General De Gaulle har mottatt Giraud i Nordafrika. Giraud uttaler at Den franske nasjonalkomite og Overkommandoen for stridskreftene i Afrika er kommet til full enighet. Alle frie franskmenn har en tanke og ett ønske: at alle krefter øyeblikkelig settes i arbeide. Tiden krever ikke tale, men Handling. Frankrike venter på oss. - Den franske general George, som har klart å komme seg ut av Frankrike, er nu i Alger.

Russland. I slutten av uken blusset kampene i Kubanområdet opp igjen, særlig voldsomme strider pågår NØ for Novorossisk. I løpet av de siste dager er over 200 tyske fly ødelagt her. Det russiske flyvåpen rettet igår også kraftige angrep mot tyskokkuperte jernbaneknutepunkter på midtfronten. Igår natt ble det viktige knutepunkt Vitebsk, 100 km NV for Smolensk, bombet igjen. Der oppsto store branner, ammunisjonsdepoter ble ødelagt og fem tog satt ut av spillet. Ingen russiske fly gikk tapt. - Idag ble 20 tyske fly skutt ned i nærheten av Leningrad. - En russisk ubåt har senket en tysk 5000-tonner i Rigabukten.

ARBEIDSMOBILISERINGEN. Vi gir her ordlyden av et pålegg om å ta arbeid fra Oslo Arbeidskontor. Den blir gitt i henhold til Loven om "nasjonal" arbeidsinnsats, men som man vil se er det ikke gjort noe forsøk på å skjule at det er arbeid for fienden det gjelder:

Herr N. N. f. 7/6 1905

Pålegg om å ta arbeid.

På vegne av Direktoratet for Arbeidsformidling og Arbeidsløshetsstrygd og med hjemmel i forordning av 9. juli 1941, §1, pålegges De herved å ta arbeid ved Deutsche Wehrmacht, Artilleri Regiment Tromsø fra x/x 1943 da De må tiltre reisen i den arrangerte fellestransport. Pålegget gjelder i 6 måneder. Det er gitt på disse betingelser: (her følger opplysninger om lønn etc.)

HVORDAN TYSKERNE BLE TATT TIL FANGE I TUNIS. Vi er idag i stand til å gi nærmere detaljer fra den siste fase i Afrikafelttoget. Ifølge en melding fra general Eisenhower har det samlede fangeantall i Tunis nå overstøjet 200 000 mann, derav næsten to tredjedeler tyskere. Det foreligger ennå ingen detaljert rapport over det erobrede krigsmateriell, men selv den foreløbige antydning Attlee ga i Underhuset den 15. mai gir et tydelig fingerpek om hvilke verdier det dreier seg om. Således tok engelskmenne bare i Hammam Lif 5 millioner liter bensin, og på et annet sted 12 000 tonn ammunisjon. - Etter at Londonpressens frontkorrespondenter omsider er blitt loie av å diskutere Afrikafelttogets strategi, beskjeftiger de seg idag vesentlig med næiere beskrivelse av kjempobyttet, og gir tildels meget fornøiilige skildringer fra de bevegede dager umiddelbart etter kapitulasjonen, da aksesoldatene overga seg fortere enn man kunne rekke å telle dem opp. En korrespondent forteller således om hvordan hver eneste mann som gikk kledd i en eller annen alliert uniform tok fanger i løpet av disse dagene. Journalister, militærmedarbeidere, kontorister, ja, til og med potet-skrollende kjøkkompersonale, fant seg plutselig oppvartet av fiender som høflig, men inntrængende bad om å bli tatt til fange. Britiske patruljer, utsendt på opprenskningsaksjoner, så ofte koller og skogholt springe ut i hvit blomst i løpet av et par sekunder, hvoretter flokker av tyskere og italienere med hvite filler og lommetørklær på bajonettene styrtet frem og overgav seg mer eller mindre fornølt.

En kaptein som sammen med et par tre løytnanter og noen underoffiser skulle ha oppsyn med en flokk på 1000 fanger, så til sin forbløffelse at flokken vokste og vokste og fikk følgelig i stand en provisorisk folketelling. Akkurat idet han var ferdig og det hadde vist seg at det var 10 000 fanger han nå hadde å passe på, kom det en støvet motorsyklist og rapporterte: "Borte på veien står 65 lastebiler med tyskere og italienere som nettopp har overgitt seg til meg." Kapteinen bannet oppgitt og ga ordre om at lastebilfangene fikk bli hvor de var foreløbig. Det fikk jomen gå i tur og orden, forklarte han.

Tusenvis av tyskere ankom daglig til fangoleirene uten noensomhelst eskorte. Noen var utmattet etter lange marsjer, andre kom i motorsykler og biler. En korrespondent for British United Press, som hadde hatt et uhell med sin egen bil, ble fisket opp av en flokk bilkjørende tyskere som ødelmodig tilbød ham skyss, bare han ville vise dem veien til Grombalia - en stund tidligere på dagen var de av tre britiske offiserer blitt anmodet om å reise til Grombalia for å overgi seg der.

Bare et fåtall av de kompanier som overgav seg, hadde ødelagt sin utrustning. De fleste kastet våpnene fra seg i store hauger, bare noen få soldater fra Horman Gøringdivisjonen knekket geværkolbene før de heiste sine hvite flagg som tegn på overgivelse. En tysk offiser på et sted hvor det på et område av 3 kvadratkilometer befant seg noe sånt som 6-8 engelskmenn og 15 000 tyskere, kom frem til den engelske offiseren og sa: "Jeg har mitt kompani her. Vi har vår utrustning og vårt feltkjøkken i god stand. I hvilken retning skal vi marsjere?" - På sine steder kunne britene overta opplag med krigsmateriell tilstrekkelig til et helt feltslag og hvor alt var i mønstergyldig nazitysk orden. Tyskerne kjørte selv lange lastebilkolonner med materiell frem til fangoleirene. En stor del av denne trafikk gikk gjennom Tunis, hvor det britiske militærvesens trafikpoliti bestod sin hittil sværeste prøve. "Gud bevare meg vel," utbrøt en cockney konstabel, "det kunne ikke vært verre om alle Londons busser var sluppet løs på Piccadilly."

Det store flortall fanger, offiserer så vel som namskap, later til å være i godt humør. Den hatefulle hovmedighet som tidligere kunne spores blandt tyske fanger, er forsvunnet. Spyttter de, så spyttter de på marken og ikke i fangevokternes ansikter. For oss er krigen over, er hva de fleste har hatt å si. De som har hatt tid til det, har pakket alle sine eiendeler ordentlig sammen og akter tydeligvis å ha en så komfortabel fangetid som mulig. De fleste synes at de har ærlig fortjent en hvilekur. Mange forteller at de har vært med på fire lykkeligsoffensiver mot svakere fiender og senere holdt Tunisien et halvt år - nå bør de pensjoneres for resten av krigen. Alle vil helst bli sendt til England. Kanada er de redde for, dels på grunn av torpederingsrisikoen, dels på grunn av en repatriering etter krigen. Selvsagt finnes det også en og annen utilfreds og besværlig krabat blandt fangene, men de blir gjerne spakke hvis de britiske fangevokterne sier at de akter å overgi dem til polske fangevoktere!

Generalmajor Borowitz, sjefen for den 15. tyske panserdivisjon, begynte å gråte bitterlig da han ble tatt til fange av en amerikansk panserdivisjon. Han uttalte: "Jeg er en general uten kommando. Jeg har sett min divisjon delt i to deler og mine panservogner knust. Jeg har ingen panservogner, intet artilleri, ikke engang en soldat." Litt senere satte generalen seg ned og spiste sammen med to amerikanske oberster stek, spinat og poteter, servert fra et feltkjøkken under et kamouflasjenett.